

byla známa, není vůbec sporno. Jsou-li již takto dány všechny zákonné složky zmíněné skutkové podstaty na zjištěné jednání obžalovaného, stává se zbytečnou otázka v rozsudku in eventum řešená, špal-li by čin obžalovaného pod pojem zločinu dle § 81 tr. z. také s hlediska veřejného násilí spáchaného na osobě vrchnostenské za účelem zmaření jejího úředního nebo služebního výkonu nebezpečnou polhrůžkou. Zmateční stížnost jest tedy bezdůvodna i slušelo ji zavrhnouti.

Čís. 117.

»Vrchností« míněny jsou v § 187 tr. zák. orgány veřejné správy, jimž obdobně jako soudům jest zvlášť uloženo, by s hlediska zachování veřejného řádu dbaly o bezpečnost majetku stíháním majetkových deliktů. Tohoto ručení zřizenci silniční správy ohledně odcizení hromádek štěrku nemají.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1920, Kr. I 477/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných Josefa a Antonína B. do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 1. září 1919, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem krádeže dle §§ 171, 174—II a) tr. z., a vynesl rozsudek osvobozující.

Důvody:

Nalézací soud zjistil, že cestař Josef B. a dohlížitel Václav S. shledali na dvoře obžalovaných, kteří před tím byli přistiženi při nakládání štěrku na říšské silnici, dvě hromady drobného a hrubého štěrku, že rozkázali obžalovaným tento štěrk vrátiti na místo, odkud jej byli odcizili, a že tito tak i učinili. Beztrestnost krádeže z důvodu účinné lítosti dle § 187 tr. z. pokládal nalézací soud za vyloučenu proto, že B. a S., již zvěděl o provinění obžalovaných dříve, než tito škodu napravili, jsou přísežnými zřizenci státního dozoru nad silnicí, jimž náleží udržovati a střežiti materiál potřebný ku štěrkování erárních silnic a že pro tuto jejich vlastnost služební dlužno jim přiznati povahu osob vrchnostenských dle § 187 tr. z. Proti tomuto náhledu uplatňují stěžovatelé důvod zmatečnosti č. 9 b) § 281 tr. ř. tvrdíce, že cestaři nejsou vrchností ve smyslu § 187 tr. z. a že účinná lítost i beztrestnost krádeže nastala vrácením štěrku před zpravením okresního hejmanství o krádeži silniční správou. Stížnost jest v právu. Nesmí se vrchnostenská osoba, již má na mysli § 68 tr. z., zaměňovati s vrchností po rozumu § 187 tr. z. Oba pojmy se nikterak nekryjí. Pojem vrchnosti dle § 68 tr. z. je širší, jak již z výpočtu osob a úřadů v druhém odstavci tohoto paragrafu uvedených jest patrné, a míněny jsou tu slovem »vrchnost« všechny úřady a osoby vůbec, jež povolány jsou k tomu, by vykonávaly moc státní. Naproti tomu jest v § 187 tr. z. řeč jen o soudu a »jiné vrchnosti«. Z toho, že v tomto zákonném ustanovení jedná se o tom, jaký účinek jeví zpravení soudu neb jiné vrchnosti o spáchané krádeži neb zpronevěře, a že zákon staví »jiné

vrchnosti« na roveň soudu, vyplývá, že pod »vrchností« ve smyslu § 187 tr. z. dlužno rozuměti jen ony orgány veřejné správy, jimž obdobně jako soudům jest zvláště uloženo, by dbaly o bezpečnost majetku stíháním majetkových deliktů s hlediska zachování veřejného řádu. Takového určení však zřízení silniční správy nemají. Dle § 18 řádu policie silniční pro říšské silnice král. Českého, vydaného vyhláškou místodržitelství pro Čechy ze dne 21. ledna 1886, č. 54 z. z., náleží zřízencům správy silniční dohlížeti k tomu, zachovávají-li se předpisy obsažené v tomto nařízení. Předpisy tohoto nařízení týkají se jednak policejné stanoveného způsobu užívání silnic, o co však v daném případě nejde, jednak zamezení každého poškození silnice neb objektů k ní náležejících. V tomto ohledu jest směrodatným § 1 cit. nař. V něm jest vysloveno, že každé zúmyslné neb opomenutím povinné péče zaviněné poškození silnice samé neb objektů k ní náležejících, zejména zdí zábradelních a podezdívek, patníků, zábradlí, mostů, stok, cestníků, pak stromů na silnici neb podél silnice vysázených a kolů při nich atd. zakládá, ač nestíhá-li se obecným zákonem trestním, přestupek řádu policie silniční. Jest otázka, zda dohled, jenž jest dle § 18 uložen zřízencům správy silniční, jimiž zajiště jsou cestáři, nad zachováváním předpisů řečeného nařízení, tudíž i předpisu § 1, vztahuje se též na bezpečnost hromádek šterku, nacházejících se na erární silnici. Na otázku tuto dlužno odpověděti záporně. Neboť ze znění a účelu zmíněného nařízení, totiž ochrany chůze a jízdy po silnici, a zejména z příkladů v § 1 uvedených, dlužno usuzovati, že policie silniční vztahuje se jen na předměty, se silnicí nerozlučně spojené, a nikoli na šterk v hromádkách, který s policií silniční není v žádné souvislosti, pokud silnice není jím dle potřeby spravena a šterk nestál se takto její integrující součástí. Důsledkem toho nelze na cestáře B. a S. — pokud jde o daný případ, pohlížeti jako na vrchnost, poněvadž nejsou dle předpisů zmíněného nařízení povoláni k tomu, by s hlediska zachování veřejného řádu stíhali majetkové delikty. Vrchností tou jest příslušný dohlédací úřad silniční, totiž okresní hejtmanství, kterému však dle zjištění nalézacího soudu bylo oznámení o spáchané krádeži učiněno teprve po té, když odcizený šterk byl obžalovanými již všecken vrácen. Jsou tu proto podmínky beztrestnosti dle § 187 tr. z. i bylo dle § 281, č. 9b) tr. ř. odůvodněné zmáteční stížnosti vyhověti a obžalované ve smyslu § 259, č. 3 tr. ř. obžaloby sprostiti.

Čís. 118.

Překročení obžaloby. Obžaloba, znějící na § 23 č. 3 cís. nař. ze dne 24. března 1897 čís. 131 ř. z. nezahrnuje v sobě obžalobu pro § 20 čís. 1 téhož cís. nařízení.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1920, Kr II 121/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmáteční stížnosti obžalované Julie F. do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 14. května 1919, pokud jím byla stěžovatelka uznána